

Стремежътъ да се издигне селото, като се увеличи само не-
товата грамотност, не е достатъченъ. Това е първа стъпка. Тръбва
да се насаждатъ и други полезни знания, като не се пренебрегва
и възпитанието.

Отдавна дейците на народното образование работятъ въ тая
насока. Въ доста просветени страни съм предприети опити, които
въ началото съм били неувърени и случайни. Тези опити съм дали
доста задоволителни резултати. Разцвѣтътъ на народното образо-
вание въ края на XIX вѣкъ се е съпровождалъ съ широкото въ-
веждане въ народното училище на така нареченото трудово обу-
чение, въ разнообразнитъ му форми, съответствущи на мѣстни-
те нужди. Издяснило се е полезното значение на ржчния трудъ,
дори не толкова за насаждане въ първо време на полезни зна-
ния, колкото за възпитание на ума и характера на младото по-
колѣние.

*

Въ сравнение съ напредналите западноевропейски държави
нашата обща и стопанска култура съм слаби. Слабо е производ-
ството, слабъ е доходътъ на нашето селско стопанство. А вътреш-
ното и външното положение на една държава се опредѣля отъ
успѣхите на нейното земедѣлие. Още въ срѣдата на миналото
столѣтие учениятъ Либихъ — творецътъ на научната агрономия —
е казалъ, че „най-здравата основа на търговията и промишле-
ността — това е усъвършенствуваното земедѣлие“. Така че ние
не можемъ да гледаме пренебрежително на тая наша изостана-
лост и да се тешимъ: „И така ще преживѣемъ!“. Дори и да
бихме могли да изживѣемъ така нашия кратъкъ животъ, пакъ не
би тръбвало да се свиваме въ тѣсната си черупка. Ние сме задъл-
жени да помислимъ за бѫдещето, да подгответимъ условия за сносенъ
животъ на поколѣнието, което ще ни замѣсти. Жivotътъ е борба.
И въ тая борба побеждава силния по духъ и материално оси-
гурениятъ.

Е добре, въ такъвъ случай намъ се налага ако не да се
изравнимъ, най-малко да догонимъ, да се доближимъ до напред-
налите народи. А това ще сторимъ не като се ржководимъ без-
огледно по западноевропейски образци и приеми, а като сами си
изработимъ най-целесъобразни такива, които да отговарятъ на на-
шиятъ нужди.

Тежки въпроси за нашите педагоги и общественоагрономи-
чески деятели. И разрешението на тия въпроси не бива да се
отлага за далечното бѫдеще. Колкото по-скоро, толкова по-добре.
Налага ни да бързаме и друго едно обстоятелство: бацилътъ на